

B^{red}
Banana

สายลับ

ลิขสิทธิ์

นิตยสารสายลับ ลำดับที่ 1

รวมแพง

สายลับลิปกลอส

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-046-5

จัดจำหน่ายอีบุ๊ค พฤศจิกายน 2556

ราคา 109 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา ชาติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

ฟอนท์ <http://www.f0nt.com>

พิมพ์ที่ สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์ โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

สายลับลิปกลอส เป็นนิยายตอนแรกของชุดสายลับ ซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน ประกอบด้วย **สายลับลิปกลอส สายลับไวท์โรส และสายลับอายแชโดว์** ตามลำดับ แม้จะเป็นแนวสืบสวนแต่รับประกันได้ว่าความสนุกและความฮาตามประสาโรแมนติกยังมีอยู่ครบถ้วนไม่หล่นหายไปไหนค่ะ

นิยายชุดสายลับนี้ ท่านจะได้พบกับ “บราลี” หญิงสาวที่ชื่นชอบการผจญภัยแบบอินเดียน่า โจนส์ และหลงรักเครื่องสำอางเข้าขั้น (บ้า) แม้แต่การออกปฏิบัติหน้าที่สายลับแทนที่จะพกอาวุธปืน กลับพกกระเป๋าเครื่องสำอางไว้ไม่ห่างกาย แล้วแบบนี้เธอจะเอาอะไรไปต่อกรกับพวกผู้ร้ายล่ะเนี่ย หากอยากรู้เปิดอ่านหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

กองบรรณาธิการ
พฤศจิกายน 2556

นิยายเรื่อง **สายลับลิปกลอส** เป็นนิยายที่เขียนไว้เมื่อห้าปีที่แล้ว และจะเขียนโดยแบ่งเป็นตอน ๆ จบในตอนโดยมีเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวเอกในเรื่องให้ได้ลุ้นได้ฮา เป็นคอมเมดี้ตามประสาจอมแพง

ตอนสายลับลิปกลอสจะเป็นเล่มแรกของทั้งสามเล่ม ผู้เขียนรู้สึกยินดีมากที่ทาง แสบปี่ บานานา นำมาพิมพ์ซ้ำ และแยกตอนอย่างชัดเจน หวังว่าจะสร้างความสนุกสนานให้กับผู้อ่านเก่าและผู้อ่านใหม่ให้หลงเสน่ห์ของบราลี ตัวเอกในเรื่องเหมือนผู้เขียนที่รู้สึกว่ บราลีคือคนคุ้นเคยที่เจอกันทุกครั้งก็สร้างอเมี่ยมให้ได้เสมอ ขอขอบคุณค่ะ ^^

Banana

จอมแพง

happy

แสงแดดยามเช้าค่อย ๆ ส่องทะลุผ้าม่านเข้ามาในห้องห้องหนึ่ง ร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้บราลลี่ที่ละน้อย ๆ เมื่อมาถึงปลายเตียงก็กระโจนคร่อมตัวบราลลี่ด้วยความรวดเร็ว ปากบางเฉียบซุกใช้หาความหอมหวานจากชอกคอตตรงหน้า

“ว้าย...ใครนะ อืม...ดีแฮะ อ้อ...อืม” ร่างบนเตียงส่ายหน้าไปมาราวกับถูกผีอำ พยายามลืมตามองร่างที่คร่อมอยู่หากไม่สามารถทำได้แม้แต่มือก็ยังคงแนบกับลำตัวโดยไร้เรียวแรงชัดเจน
กริ่ง!!!...กริ่ง!!!

บราลลี่หลับหูหลับตากดนาฬิกาเพื่อให้มันเงียบเสียงพร้อมลืมตาตื่นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ผันดีนี่หว่า” ร่างบางนั้นพึมพำกับตัวเอง พลังมองขนลุกปุยของแมวลูกครึ่งเปอร์เซียที่กำลังคลอเคลียอยู่ที่ต้นคอของหล่อนอย่างออदอ่อน หญิงสาวจับเจ้าตัวการที่ซุกใช้ต้นคอโยนลงไปบนพื้นห้อง แมวสามสีเพศเมียจึงร้องขึ้นเป็นเชิงประท้วง

“เงี้ยว...”

“เจ้าแมวหลงแม่” บราลีเข้าเจ้าข้าวปั้นอย่างเอ็นดู ก่อนสลัดผ้าห่มลุกขึ้นเพื่อยืดเส้นยืดสาย ร่างเพรียวสมส่วนออกทำบริหารอย่างคล่องแคล่ว พลังคิดว่าสักวันเถอะ! ขอแค่สักวัน...ถ้าได้เจออะเจอกับผู้ชายที่มีผิวเนียนใสอย่างในฝันเมื่อไหร่ หล่อนจะไม่ยอมปล่อยให้ผู้ชายคนนั้นหลุดมือไปเป็นแน่...

ตั้งแต่บ๊วยีนพี่สาวของหล่อนแต่งงานไป บราลีจำต้องให้เจ้าแมวชี้แจงข้าวปั้นมานอนในห้องด้วย เพราะหากไม่ยอมให้มันเข้ามาในห้องแล้ว ทุกคนที่อยู่ละแวกนี้จะต้องได้ยินเสียงราวกับแมวกำลังถูกเชือดคอร้องโหยหวนแง้วแงวไม่หยุดปาก สร้างความอับอายให้กับเจ้าของเป็นอย่างมาก

“ถ้าฉันไม่อยู่ซะอีกคน แกจะไปอ้อนใครอีกล่ะนี่...หรือว่าแม่ฉันจะเป็นเหยื่อรายต่อไปของแกยะ นางสาวข้าวปั้น” คนออกทำบริหารยังคงหาเรื่องแมวไม่หยุดปาก

“ว่าแต่ช่วงนี้ทำไมฝันเห็นผู้ชายคนนี้บ่อยบ่อย...เสียดายเห็นหน้าไม่ชัดสักที รู้แต่ว่าผิวดีดี” บราลีบ่นพึมพำอย่างเคลิบเคลิ้มถึงชายในฝัน ใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่ออึ้มอย่างมาดหมาย เมื่อนึกถึงสิ่งที่จะทำในวันนี้

วันนี้บราลีจะไปที่หน่วยข่าวกรองพิเศษของกรมตำรวจ เพื่อทำความฝันที่จะได้ไปผจญภัยในที่ต่าง ๆ ให้เป็นจริงเสียที แม้ว่าหล่อนจะจบจากคณะโบราณคดี แต่ก็ไม่ได้ทำงานตามสายงานที่อุตสาหกรรม

จำเรียนมา กลับได้มาทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญทางเครื่องสำอางไปเสียนี้

เมื่อก่อนตอนที่ยังเรียนมหาวิทยาลัย หล่อนคิดว่าหากจบจากคณะโบราณคดีแล้วจะทำตัวเหมือนอินเดียน่า โจนส์ ตามล่าแหล่งอารยธรรมโบราณ โดยมีพี่สาวของหล่อนคือบัวจิ้นเป็นคู่หูคนสนิท แต่ก็พบว่าจำเป็นต้องมีทุนรอนมิใช่น้อย จึงร่วมมือร่วมใจกับพี่สาวทำงานเก็บเงินกันก่อน ทั้งนี้ทั้งคู่ก็พยายามเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ที่จะต้องใช้ในการผจญภัย เช่น ศิลปะการป้องกันตัว และวิธีเอาตัวรอดในสถานการณ์ต่าง ๆ เท่าที่หล่อนและพี่สาวจะนึกได้

จนกระทั่งพี่สาวของหล่อนลาออกจากงานเพราะอกหัก และทั้งคู่คิดว่าน่าจะถึงเวลาแล้วที่จะผจญภัยตามที่เคยวางแผนไว้ บราลีจึงทำเรื่องลาออกตามพี่สาว แต่ในขณะที่หญิงสาวทำเรื่องลาออกจากงานอยู่นั้นเอง กลับพบว่ายังต้องเคลียร์งานสัมมนาเรื่องเครื่องสำอางอีกหนึ่งงานจึงจะเป็นไทได้ และเมื่อหล่อนลาออกจากงานได้สำเร็จก็ปรากฏว่าพี่สาวของหล่อนได้พบรักใหม่และแต่งงานไปเสียนี้...แต่ถึงกระนั้นบราลียังคงไม่ล้มเลิกความคิดที่จะผจญภัย

จนกระทั่งเมื่อวานหล่อนได้พบกับ วรากร เพื่อนหนุ่มคนสนิทที่เคยเรียนด้วยกันที่ศิลปากร ซึ่งตอนนี้ได้ติดยศเป็นผู้หมวดไปเรียบร้อยแล้ว

‘งัยยัยหนูดี ยังบ้าเรื่องผจญภัยไม่หายอีกหรือ’ วรากรอดที่จะแซวอีกฝ่ายไม่ได้ ด้วยเคยได้ยินเพื่อนคนนี้เล่าถึงความไฝฝืนที่จะผจญภัยสุดขอบโลกอยู่บ่อย ๆ

บราลี้ค้อนเพื่อนสนิทวงเบื้อเร่อ

‘ถ้าฉันไม่คิดถึงเรื่องอยากออกไปผจญภัยแกคิดเหรอว่าฉันจะ
นั่ง ๆ นอน ๆ ยืน ๆ เดิน ๆ ตกงานอยู่อย่างนี้...เซอะ’ หญิงสาวว่าเข้าให้

‘แล้วฟงแพนไม่มีกับเขาบ้างเลยหรือไง ผู้หญิงนะอายุมากเข้า
จะยิ่งหายากนะเว้ย!’ บราลี้มองหน้าเพื่อนชายที่หล่อแบบคมเข้ม โดย
เฉพาจะดวงตาคมที่ดูแล้วโหด ๆ อย่างไม่สบอารมณ์

‘เอาน่าว่าแต่คนอื่นเขา ตัวเองล่ะหาได้หรือยังยะ...ฉันนะนะ
ขอแค่เจอผู้ชายที่ผิวเนียน ๆ ใส ๆ หัวใจมันก็จะอ่อนระทวยทันที แต่
นี่ตั้งแต่เกิดมา เจอแต่ผู้ชายหน้าโหดอย่างแกเง เลยต้องอยู่ล่อคาน
อยู่อย่างนี้แหละ’ บราลี้ทำท่าเคลิ้มฝันก่อนจะตลบหลังด้วยการหลอก
ดำเพื่อนสนิทหน้าตาเฉย แล้วก็รีบหลบมือใหญ่ที่ทำท่าจะตบป้าบเข้า
ที่หัวด้วยความไวปานวอก

‘เออ ไซ้! เรื่องงานนะจะลองไปสมัครที่หน่วยข่าวกรองพิเศษ
มัยละ ตอนนีเขาขาดคนอยู่ ได้ข่าวว่าหามาเท่าไหร่ก็ไม่ถูกใจสักที’

บราลี้จ้องหน้าอีกฝ่ายตาโต

‘เอาสิ ไปที่ไหน อะไร...ยังเง’

เพื่อนชายหัวเราะหึ ๆ ก่อนจะบอกที่ตั้งของหน่วย

‘แต่อยู่คนละหน่วยกับผมนะ แล้วหนูสิก็ต้องไปสมัครด้วยตัวเอง
ถ้าเขาให้เข้าสัมภาษณ์หนูสิก็บอกเขาไปว่าผมแนะนำมา คิดว่าคงจะไม่
มีปัญหา’

หญิงสาวยิ้มรับอย่างปลาบปลื้มสมใจ จากนั้นจึงเปลี่ยนกิริยา
เป็นมองหน้าเพื่อนอย่างพินิจพิจารณา

‘ผิวหน้าหมองคล้ำลงจากที่ฉันเห็นเมื่อสามเดือนก่อนเยอะ
เลยนะแก หัดไปทำทรีตเมนต์หน้ามั่งสิ หรือจะแวะไปที่บ้าน ฉันทำให้
ก็ได้นะ ตอนนี้มีครีมพอกแบบใหม่ ใช้แล้วหน้าใสก็ก’

วรากรฟังแล้วก็หัวเราะเอิ๊กอ๊าก

‘เออ...ก็ไปฝึกอบรมอยู่ตั้งสองเดือน ตากแดดตากลมตั้งไม่รู้
เท่าไร เอะไว้ว่าง ๆ จะไปใช้บริการละกัน วันนี้ไม่ว่างวะ’

เยี่ยม! หนูสิ หรือบราลีสิงโลดในใจเมื่อนึกถึงบทสนทนาเมื่อ
วานนี้กับเพื่อนชายคนสนิท จนเป็นเหตุให้ทุกอย่างในเช้านี้ดูสดใสผิ
ปกติ

อาคารสูงขนาดใหญ่สีขาวสะอาดตา...ที่มองจากภายนอก
อาจทำให้คิดว่าเป็นออฟฟิศของกรมกองอะไรสักอย่าง แต่บางวันที่มี
ชายฉกรรจ์ใส่ชุดสีทากก็เดินกันให้ควักคองทำให้ผู้คนละแวกนั้นรวมทั้ง
ผู้ที่เดินผ่านไปมาคิดว่าอาคารนี้เป็นสถานที่จัดการประชุมขององค์กร
ใหญ่ ๆ แต่หารู้ไม่ว่าภายในนั้นเป็นที่ตั้งของหน่วยงานพิเศษทาง
ราชการ...

บราลีมองตึกตรงหน้าอย่างหมายมั่นก่อนจะกระชับกระเป่า
เครื่องสำอางไว้จนเหมาะมือ แล้วจึงตัดสินใจก้าวเข้าไปในตัวอาคาร
ในที่สุด

ชายวัยกลางคนตรงหน้าก้มมองใบสมัครของบราลี สลับกับ
มองหน้าหญิงสาวอย่างขงใจ เธอสังเกตมือที่แห้งกร้านจนลอกเป็น

ชุย ๆ ของคนตรงหน้าอย่างหงุดหงิดเล็กน้อยที่คนตรงหน้าไม่รู้จักดูแลตัวเองเอาเสียเลย...

“คุณจบจากคณะโบราณคดี?”

“ค่ะ”

“คุณเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านเครื่องสำอาง?”

“ค่ะ...ความสามารถพิเศษ แต่งหน้าแบบสเปเชียลเอฟเฟกต์ได้ด้วยนะคะ” บราลลีพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น รำ ๆ อยากจะเทเครื่องสำอางออกมาจากกระเป๋าซึ่งเป็นเครื่องมือหากินของหล่อนที่พกติดตัวตลอดเวลาออกมาให้คุณเป็นบุญตา

“ร้อยตำรวจตำรวจไหนแนะนำคุณมา?” ชายตรงหน้าทำหน้าพิกล

“ค่ะ...หมวดตำรวจเห็นว่าดิฉันเหมาะสมกับงานนี้มาก ก็เลยแนะนำดิฉันมาค่ะ”

“เหมาะสมมาก?” น้ำเสียงเชิงถามครึ่งแล้วครึ่งเล่าของชายวัยกลางคนตรงหน้าทำให้บราลลีเริ่มหงุดหงิด แทบอดรันทนไม่ได้ จนอยากกระชากเนกไทของคนตรงหน้ามาถามนักว่ามีปัญหาอะไรสักหน้า เหยอะ...ตาลุงมือชุย!!

“ผมเกรงว่าคุณจะเข้าใจอะไรบางอย่างผิดแล้วนะครับคืองานนี้มันเสี่ยงมาก อาจจะได้ถึงแก่ชีวิต...ถามจริง ๆ เอะ คุณเคยจับปืนไหม หรือเคยจับแต่ดินสอเขียนคิ้ว”

อ้าย...คุณกบราลลีมากไปแล้วนะ สิ่งที่คุณสงสัยไม่ได้คือลิปกลอสต่างหาก และต้องเป็นกลิ่นสตรอว์เบอร์รี่ ของ ‘เม้าท์ซี ช้อป’ ด้วยนะ ยี่ห้อนี้ใช้ดีมาก ๆ จนหล่อนติดใจไม่เคยคิดเปลี่ยนไปใช้ของ

ยี่ห้ออื่น

“ดิฉันคิดว่าดิฉันสามารถเอาตัวรอดในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ดีค่ะ ดิฉันได้เทควันโดสายดำและเรียนไอคิโดมาอีกนิดหน่อย” บราลี เริ่มมีน้ำใจ

“อืม...ก็เห็นจะเป็นคุณสมบัติเดียวที่พอไหว” ก่อนที่บราลีจะ เอ่ยคำพูดเผ็ดร้อนออกไปอีก ชายหนุ่มคนหนึ่งก็วิ่งทะเล่ล่าเข้ามา ยืนกระหืดกระหอบ

“คุณประดิษฐ์ มีอะไร...อยู่ดี ๆ ก็พรวดพราดเข้ามา...คุณรู้ไหม ว่าผมกำลังสัมภาษณ์อยู่” วิชัยปรามลูกน้องอย่างหงุดหงิดเล็กน้อย

“ว้าย! ตาคนนี้สิ่วเขลอะเชียว เดี่ยวให้สนิทก่อนเถอะนะ จะแอบ ส่งยาแก้หน้ามัน แล้วก็จะแนะนำร้านดูแลผิวหน้าที่ยกเสบอย่างนี้ให้ บราลีหรือตามองสำรวจชายหนุ่มผู้มาใหม่อย่างเงียบ ๆ

“ท่าน...ท่านครับ เอ่อ ท่านผอ. มาครับ...” ยังไม่ทันจบความ ชายวัยกลางคนผู้มีอำนาจก็สาวเท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว พร้อมนายตำรวจ คนสนิท

“นี่...คุณวิชัย ผมให้คุณหาคนมาตั้งนานแล้วนะ จนตอนนี้เรา รอไม่ได้แล้ว ถ้าไม่รีบงานนี้พังแน่ ๆ พวกสื่อมวลชนหิวข่าวทั้งหลาย คงยำเราละเหมือนเคย” ก่อนที่จะได้พูดอะไรมากกว่านั้น สายตาของผู้มาใหม่ก็สับกับดวงตาสีน้ำผึ้งอ่อนของบราลี

ค้อยยังชั่ว...เจอคนที่ดูแลตัวเองอย่างนี้ค้อยสบายใจขึ้นหน่อย

บราลีแอบมองมือและใบหน้าของผู้ที่มาใหม่อย่างชื่นชม

คุณวิชัยลุกขึ้นจากเก้าอี้สัมภาษณ์ พลังกุ่มมืออย่างฟินอบพิเทา

สีหน้ามีแววยุ่งยากใจ

“ครับท่าน ทางเรากำลังพยายามหาคนที่ประวัติดี ๆ แล้วก็
เก่ง ๆ มาทำงานนี้อยู่ นะครับท่าน”

“ใช้ได้เลยนี่”

คุณวิชัยอ้าปากหวอ เมื่อได้ยินคำพูดนั้นและเห็นสายตาพึง
พอใจที่มองไปยังบราลี

“ชื่ออะไรแม่หนูคนนี่” ‘ท่าน’ ถาม

“อ่า...เอ๋อ...บรา...”

“บราลีคะท่าน” บราลีซึ่งตอบด้วยเสียงมีความหวัง ไม่รู้ลະว่า
ท่านไหน แต่ดูจากท่าทางมีอำนาจแล้ว น่าจะเป็นคนตัดสินใจให้หล่อน
ได้ทำงานที่นี้แน่

“หมวดพัลลภ คุณไปตามผู้กองธีระภัทรมาที่นี้หน่อย” ผู้มาก
ด้วยยศศักดิ์สั่งลูกน้องคนสนิท ก่อนที่จะเดินไปนั่งบนโซฟารับแขก
สีน้ำเงินเข้ม

“หนูมานั่งนี่สิ” บราลีเดินไปนั่งโซฟาเดี่ยวตัวใกล้ ๆ อย่างรวดเร็ว

“นี่พลตำรวจเอก เสน่ห์ชัย พลาชัย เป็นผู้อำนวยการหน่วยข่าว-
กรองพิเศษครับคุณบราลี” คุณวิชัยซึ่งยังอึ้งทึ่งงงไม่หายเอ่ยแนะนำ
ท่านผู้ใหญ่ให้บราลีรู้จัก หญิงสาวยกมือไหว้และยิ้มหวานจ้อยให้ชาย
วัยกลางคนตรงหน้า

เยส ๆ ๆ ความคิดที่ว่าได้งานแน่ทำให้หน้าบานยิ่งกว่าไบบัว
วิกตอเรีย

“ตอนนี้เรากำลังต้องการคนมาทำงานเป็นสายลับให้กับงาน

ขึ้นหนึ่ง ซึ่งจริง ๆ แล้วแทบไม่ต้องเสี่ยงอะไรเลย แต่ว่าต้องมีความเหมาะสมเพื่อไม่ให้เป็นที่พิรุณเท่านั้นเอง และผมคิดว่าคุณเหมาะสม” คำพูดของท่านผู้อำนวยการทำให้บราลียิ้มกริ่ม

เสียงเปิดประตูพร้อมกับร่างของผู้ที่เดินเข้ามาในห้อง ทำให้หญิงสาวต้องหันไปมองและถึงกับตาค้างเมื่อเห็นชายหนุ่มในชุดสูทสีดำเนียบตรงหน้า

หล่อจังเลย คนนี้ล่ะที่ฝัน คนนั้นล่ะที่ใช้... บราลียึดพลาจเหม่อมองไปหน้าเนียนใสของชายหนุ่มตรงหน้าอย่างเคลิบเคลิ้ม

ใบหน้าคมคาย คิ้วเฉียงพาดตรงตัดผิวสีน้ำตาล คดวงตาคมหน่วยตายามองเห็นแก้วตาเป็นสีสนิมเหล็กได้อย่างชัดเจน เปลือกตาพับซ้อนเป็นสองชั้น และจมูกโด่งเป็นสันรวมไปถึงริมฝีปากที่มีรอยหยักโค้งราวกระຈັບยิ่งเสริมความหล่อแบบไม่ต้องเหลาให้กับเรือนร่างสูงใหญ่ตรงหน้า

ร่างใหญ่ตรงหน้าดูคุ้นตาบราลีย่างประหลาด พานให้นึกถึงความฝันเมื่อเช้า ใบหน้าเรียบเนียนราวได้รับการบำรุงจากเครื่องสำอางชั้นดีของชายหนุ่มทำให้บราลียิ้มอย่างสนใจใคร่ปรารถนา

นี่แหละ ชายในฝันของฉัน!

ปากที่อ้าค้างน้อย ๆ ของสาวเจ้า ทำให้เจ้าของดวงตาคมที่ปรายมามองชะงักเล็กน้อย ดวงตาฉายแววสนใจขึ้นมาวูบหนึ่งก่อนจะบั้นหน้าเย็นชาใส่ และทำความเคารพผู้บังคับบัญชาตามระเบียบราชการ ในใจก็นึกรำคาญสายตาของหญิงสาวที่มองมา

หล่อเป็นบ้าเลย คนนี้ใช่เลย หุย... ชอบชอบ

บราลีนึกในใจอย่างกระหึ่มยืมย่อง
เพียง เจ้าประคูน! ขอให้ได้ร่วมงานกะอิตาสุดหล่อนี่ที่เถอะ
จะไม่ลืมพระคุณเลยให้ตายซักสิเฮ้อ! หรือนี่คือรักแรกพบ!!

“นายอี ลุงหาผู้ร่วมงานให้แก่ได้แล้วนะ”

และแล้วสวรรค์ก็เป็นใจให้บราลีน

“พวกคุณทั้งสองคนจะต้องเป็นสามีภรรยากัน...เอ่อ...” ท่าน
เสนัชย์ส่งเสียงกระแอมเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ “ปลอมตัวเป็นสามี
ภรรยากัน แต่ว่าต้องแสดงให้สมบทบาทนะ งานของพวกคุณไม่ง่าย
แต่ก็ไม่ยาก บราลีน...คุณจะต้องไปภูเก็ตกับผู้กองธีระภัทร อ้อ...หัด
เรียกว่าอีให้ดูสนิทสนมเข้าไว้ละ งานของคุณคือต้องไปรับไมโครฟิล์ม
ที่ถ่ายรายชื่อกับภาพการขนยาของผู้ค้ายาเสพติดทางทะเล ส่วนราย
ละเอียดปลีกย่อย ผู้กองธีระภัทรทราบหมดแล้ว บราลีน...คุณรู้น้อย
ที่สุดเป็นดี เพราะมันจะทำให้คุณปลอดภัย”

บราลีนรับคำอย่างงง ๆ ปนตื่นเต้น

“เออละเพื่อสร้างความสนิทสนม เที่ยงนี้ผู้กองพาคุณบราลีนไป
รับประทานอาหารพร้อมกับอธิบายสิ่งที่เธอต้องทำด้วย” ว่าแล้วท่าน
เสนัชย์ก็หัวเราะอย่างพอกพอกใจพลาถอนหายใจอย่างโล่งอก

“โล่งใจไปที่...นึกว่าจะหาคนมาได้ไม่ทันการณ์ซะแล้ว” ผู้มี
อำนาจลุกขึ้นจากโซฟาและยิ้มให้หญิงสาวที่เพิ่งได้งานทำหมาด ๆ
พร้อมทั้งหันหลังเดินไปที่ประตูทางออก

“เรียกหนูว่า หนูสิก็ได้ละคะ” บราลีนตะโกนไล่หลังไปเมื่อนึก
ขึ้นได้ทำเอานายตำรวจคนสนิทของผู้อำนวยการเสนัชย์หัวเราะพริต

ก่อนจะสายหัวเดินตามเจ้านายที่เหลียวมามองหญิงสาวพร้อมกับหัวเราะหึ ๆ ขณะเดินออกไปอย่างอารมณ์ดี คุณวิชัยหยิบผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเหงื่ออย่างวิตกน้อย ๆ ร้อยตำรวจเอกธีระภักดิ์กรมองหญิงสาวอย่างพิจารณาพิจารณาถอนหายใจเฮือกใหญ่

เมื่อบราลีเห็นสายตาที่มองมา หล่อนก็ฉีกยิ้มแป้นแล้วให้เต็มพิกัด

“บราลี คุณจำไว้นะว่าอย่าเสี่ยงอันตรายโดยไม่จำเป็น อย่าทำอะไรที่ไม่อยู่ในแผน อย่า...” ยังไม่ทันที่คุณวิชัยจะเอ่ยจบ เสียงไซ้ก็ดังแทรกขึ้น

“คะ ๆ หนูดี เอ๊ย! ดิฉันจะเชื่อฟังผู้กองธีระภักดิ์ทุกอย่าง รับรองคะตามแผนเป๊ะ ๆ ว่าแต่แผนมันคืออะไรบ้างคะ” บราลีทำเสียงอยากรู้ อยากเห็นและตื่นเต้นอย่างเต็มที่ไม่มีกั๊กแต่สายตาไม่ได้มองไปที่คนอธิบายแผนเลยแม้แต่น้อยกลับจับจ้องเพียงชายหนุ่มสุดหล่อแสนจะถูกใจตรงหน้าเท่านั้น

“เฮ้อ...ถ้าอย่างนั้นผมจะให้ผู้กองธีระภักดิ์อธิบายดีกว่า ผมต้องไปส่งข้อมูลให้ทางโน้นก่อนว่าเราจะส่งพวกคุณไป” พุดจบคุณวิชัยซึ่งทำหน้าที่คล้าย ๆ เลขานุการของผู้อำนวยการก็ปาดเหงื่ออีกทีก่อนเดินออกไปจากห้องสัมภาษณ์

“เดี๋ยว ๆ ๆ คะ คุณวิชัยคะ รับนี่ไปคะมือคุณนะ แอ้งแอ้ง ลองใช้นิวโทรจีน่าหลอดนี้นะคะ รับรองมือคุณจะไม่แห้งเพราะมันจะมีตัวใจใจบาออยล์เก็บกักความชุ่มชื้นไว้ให้ผิว เอ่อ...ถือซะว่าเป็นของขวัญของหนูดีให้ด้วยความยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคะ”

คุณวิชัยรับหลอดเครื่องสำอางตรงหน้ามาอย่างงง ๆ

“เอ่อ...คือว่าหลอดนี้หนูใช้ไปสองสามครั้งเองค่ะ เอาไว้วันหลังจะเอาหลอดใหม่มาให้ค่ะ” หลังจากที่คุณวิชัยเดินออกไปในสภาพมึนเต็มที ชายหนุ่มตรงหน้าก็ซ่อนยิ้มในหน้าแล้วแสรังถอนหายใจก่อนจะเอ่ยเสียงเข้ม

“ผมจะพูดครั้งเดียวนะ คุณต้องตั้งใจฟังให้ดี...คุณจะต้องไปรับไมโครฟิล์มในร้านอินเทอร์เน็ทคาเฟ่ชื่อไซเบอร์สปีดร้านอยู่แถวเทศบาลบ้านสามกองในอำเภอเมืองภูเก็ต ไปถึงที่นั่นแล้วผมจะขับรถพาคุณไปดู ผมจะเป็นคนคุ้มครองคุณอยู่กลาง ๆ แต่เราต้องแสดงท่าทีเป็นสามีภรรยา กันเพื่อไม่ให้ดูมีพิรุณ”

ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจ...แต่ผู้หญิงคนไหนก็คงเหมือน ๆ กันหมด เพียงแค่ได้รู้ว่าเขาคือใคร ก็ต้องทำท่าแปลก ๆ พร้อมเรียกร้องความสนใจให้ตัวเองอย่างนี้รำไป น่ารำคาญ ชายหนุ่มนึกในใจ

“ใจจริงผมไม่อยากจะให้ผู้หญิงมาทำงานที่เสี่ยงอันตรายอย่างนี้เลย แต่คุณลุง...เอ่อ ท่าน ผอ. ท่านบอกว่าเคยส่งสายลับที่เป็นผู้ชายไป แต่ก็หายสาบสูญไปทุกครั้งเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก ท่านไม่อยากจะให้สายลับของเราต้องหายไปพร้อมข้อมูลอีก เราถึงจำเป็นต้องใช้ผู้หญิง...แบบคุณ”

เอ๊ะ...

“ผู้หญิงแบบฉัน หมายความว่ายังไงคะ” บราลีหวังคำชม

“ผู้หญิงแบบที่ไม่รู้เรื่องไม่รู้ราว ไม่ระแวงถึงอันตราย มองโลกในแง่ดี อย่างที่คุณเป็นนี่” ชายหนุ่มอิงไปพักใหญ่ก่อนจะตอบอย่าง

ขอไปที่กิ่งประชิดประชัน

“หวังว่าคงเป็นคำชมณะคะนั่น...” บราลือดค้อนร่างตรงหน้า
ไม่ได้ แหวตาขบขันขึ้นมาแทนที่ความเย็นชา ทว่าก็เพียงวูบเดียว จาก
นั้นธีระภักทรก็ขอตัวไปเก็บของบนโต๊ะก่อนออกไปโดยบอกให้บราลือ
นั่งรอสักครู่

ทันทีที่เดินพ้นประตูห้อง ธีระภักทรก็รีบก้าวเท้ายาว ๆ ไปยังห้อง
ใหญ่ซึ่งเป็นห้องทำงานของท่านเสนาบดี หรือลูกน้องของเขานั่นเอง

“คุณลุงแน่ใจหรือครับว่าจะรับแม่สาวท่าทางแปลก ๆ คนนี้
เข้าทำงานจริง ๆ” สีหน้าและแววตาเป็นกังวลระคนร้อนใจปรากฏขึ้น
บนใบหน้าของชายหนุ่ม

“ก็เอาน่า...ลุงคิดว่าน่าจะลองดู เราส่งสายลับที่ได้รับการฝึก
มาอย่างหนักไปก็คน ๆ ก็ไม่รอดสักราย แต่ดูท่าทางแม่หนูคนนี้น่า
จะเอาตัวรอดได้ดี”

ได้ฟังคำตอบแล้วหลานชายก็ถอนหายใจยาว

“ผมคิดว่าเธอแปลก ๆ เอาการอยู่นะครับ เมื่อกี้ก็ให้ครีมทามือ
กับคุณวิชัยแล้วท่าทางก็ดูเหมือนจะรักสวยรักงามเอามาก ๆ แล้ว
อย่างนี้จะเอาความสามารถที่ไหนไปเอาตัวรอดล่ะครับ”

“ถ้าธิดักลุ่มใจ เดียวลุงจะทดสอบอะไรบางอย่างกับแม่หนูบราลือ
นั่นก็แล้วกันนะ ดูสิว่าจะมีพิษสงมากน้อยแค่ไหนแล้วถ้าเกิดได้ร่วม
งานกันจริง ๆ ยังไงธิดก็ช่วยดู ๆ เขาหน้อยท่าทางยังเด็กมากอยู่”

ธีระภักทรจำต้องรับคำคนที่เขา นับถือประดุจญาติแท้ ๆ

แค่มีกระเป๋าเครื่องสำอางอยู่ข้างกาย
ต่อให้ต้องระเบิดภูเขาเผากระท่อม บราลี้คนนี้ก็หาห้วนไม่

เมื่อสาวแสบสำอางต้องกลายมาเป็นสายลับ
ก็สร้างความปั่นป่วนไปทั่ววงการเหล่าร้าย

ความสนุกสนานที่คาดไม่ถึงเปลี่ยนความโหดให้กลายเป็นความฮา

ความลำบากแทบตายก็กลายเป็นขนมหวาน

เมื่อนายตำรวจหนุ่มหล่อเริ่มมีใจ

ของแปลกเยี่ยงนี้ เห็นที่ไม่รัก... ไม่ได้แล้ว

Banana

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-312-046-5

9 786163 120465

www.happybanana-online.com

ILLUST : ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธิกุล